

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Costituzionale (Włochy) w dniu 21 kwietnia 2008 r. — Prezes Rady Ministrów przeciwko Regione autonoma della Sardegna

(Sprawa C-169/08)

(2008/C 171/35)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte Costituzionale

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prezes Rady Ministrów

Strona pozwana: Regione autonoma della Sardegna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 traktatu powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu normy takiej jak ta przewidziana w art. 4 ustawy nr 4 Regionu Sardynii z dnia 11 maja 2006 r. (Disposizioni varie in materia di entrate, riqualificazione della spesa, politiche sociali e di sviluppo — Przepisy różne w sprawie przychodów, reklasyfikacji wydatków, polityki społecznej i rozwoju), w brzmieniu nadanym przez art. 3 akapit trzeci ustawy nr 2 Regionu Sardynii z dnia 29 maja 2007 r. (Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale della Regione — Legge finanziaria 2007 — Przepisy w sprawie utworzenia rocznego i wieloletniego budżetu regionu — Ustawa budżetowa na 2007 r.), zgodnie z którą podatek regionalny od postojów statków powietrznych w celach turystycznych obciąża jedynie przedsiębiorstwa, które mają siedzibę dla celów podatkowych (rezydencję podatkową) poza terytorium Regionu Sardynii, eksploatujące statki powietrzne wykorzystywane przez nie same do przewozu osób w ramach wykonywania działalności polegającej na świadczeniu komercyjnych usług lotniczych;
- 2) czy wskazany powyżej art. 4 ustawy Regionu Sardynii nr 4 z 2006 r., w brzmieniu nadanym przez art. 3 akapit trzeci ustawy Regionu Sardynii nr 2 z 2007 r., przewidując, iż podatek regionalny od postojów statków powietrznych w celach turystycznych obciąża jedynie przedsiębiorstwa, które mają siedzibę dla celów podatkowych (rezydencję podatkową) poza terytorium Regionu Sardynii, eksploatujące statki powietrzne wykorzystywane przez nie same do przewozu osób w ramach wykonywania działalności polegającej na świadczeniu komercyjnych usług lotniczych, stanowi — w rozumieniu art. 87 traktatu — pomoc państwa na rzecz przedsiębiorstw, które wykonują taką samą działalność i mają siedzibę dla celów podatkowych (rezydencję podatkową) na terytorium Regionu Sardynii;
- 3) czy art. 49 traktatu powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu normy takiej jak ta przewidziana we wskazanym powyżej art. 4 ustawy Regionu Sardynii nr 4 z 2006 r., w brzmieniu nadanym przez art. 3 akapit trzeci ustawy Regionu Sardynii nr 2 z 2007 r., zgodnie z którą podatek regionalny od postojów jednostek rekreacyjnych w celach turystycznych obciąża jedynie przedsiębiorstwa, które mają siedzibę dla celów podatkowych (rezydencję podatkową) poza terytorium Regionu Sardynii, eksploatujące jednostki rekreacyjne,

których działalność gospodarcza polega na oddawaniu takich jednostek do dyspozycji osób trzecich;

- 4) czy wskazany powyżej art. 4 ustawy Regionu Sardynii nr 4 z 2006 r., w brzmieniu nadanym przez art. 3 akapit trzeci ustawy Regionu Sardynii nr 2 z 2007 r., przewidując, iż podatek regionalny od postojów jednostek rekreacyjnych w celach turystycznych obciąża jedynie przedsiębiorstwa, które mają siedzibę dla celów podatkowych (rezydencję podatkową) poza terytorium Regionu Sardynii, eksploatujące jednostki rekreacyjne, których działalność gospodarcza polega na oddawaniu takich jednostek do dyspozycji osób trzecich, stanowi — w rozumieniu art. 87 traktatu — pomoc państwa na rzecz przedsiębiorstw, które wykonują taką samą działalność i mają siedzibę dla celów podatkowych (rezydencję podatkową) na terytorium Regionu Sardynii?

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-171/08)

(2008/C 171/36)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Montaguti, P. Guerra e Andrade i M. Telles Romão)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Portugalska poprzez utrzymanie szczególnych praw państwa i innych podmiotów publicznych w spółce Portugal Telecom SA, przyznanych w związku z akcjami uprzywilejowanymi (złotymi akcjami) państwa w Portugal Telecom SA, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 56 i 43 WE.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Państwo portugalskie posiada 500 akcji uprzywilejowanych (złotych akcji) w Portugal Telecom SA (PT). Akcje te przynajmniej państwu prawo weta w obradach dotyczących wyboru prezydium walnego zgromadzenia, przewodniczącego komisji rewizyjnej i głównego rewidenta księgowego, postępowania w sprawie rocznego sprawozdania finansowego, zmiany statutu, podwyższenia kapitału, ograniczenia lub zniesienia prawa preferencji, emisja obligacji i innych papierów wartościowych, ustalenie ogólnych celów i fundamentalnych zasad polityki spółki, określenia ogólnych zasad polityki udziału w innych spółkach, zezwolenia na zmianę siedziby i zezwolenia na nabycie akcji reprezentujących więcej niż 10 % kapitału zakładowego przez akcjonariuszy, którzy wykonują w sposób pośredni lub bezpośredni działalność konkurencyjną wobec spółek, które są spółkami dominującymi spółki PT, a także prawo weta w odniesieniu do jednej trzeciej całkowitej liczby członków zarządu, włączywszy w to prezesa zarządu spółki.

Komisja uważa, że takie prawo weta stanowi ograniczenie w przepływie kapitału i w swobodzie działalności gospodarczej. Takie środki stanowią przeszkodę dla inwestycji bezpośrednich w PT, przeszkodę dla inwestycji portfelowych oraz przeszkodę w wykonywaniu swobody działalności gospodarczej.

Przywołane szczególne prawa państwa stanowią środki państwowe, ponieważ akcje specjalne nie wynikają ze zwykłego stosowania prawa spółek.

Wspomniane złote akcje nie są związane z uzasadnionymi celami leżącymi w interesie powszechnym, a w szczególności, z celami, na jakie powołuje się państwo portugalskie, to jest bezpieczeństwo i porządek publiczny, utrzymania sieci okablowania i kabli miedzianych, oraz kontynuacja działalności PT jako dostawcy detalicznego i hurtowego, koncesji usług publicznych, sposobu regulacji rynku telekomunikacyjnego i ewentualnych zakłóceń na rynku kapitałowym.

W każdym razie państwo portugalskie nie przestrzega zasady proporcjonalności, ponieważ sporne środki nie są odpowiednie dla zagwarantowania realizacji zamierzonych celów i wychodzą poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia takich celów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 28 kwietnia 2008 r. — NCC Construction Danmark A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-174/08)

(2008/C 171/37)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret (Dania).

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: NCC Construction Danmark A/S.

Strona pozwana: Skatteministeriet (duńskie ministerstwo finansów).

Pytania prejudycjalne

1. Czy pojęcie „okazjonalnych transakcji związanych z obrotem nieruchomościami” użyte w art. 19 ust. 2 zdanie drugie szóstej dyrektywy (¹) należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono swym zakresem działalność przedsiębiorstwa budowlanego będącego podatnikiem podatku VAT w związku z późniejszą sprzedażą nieruchomości wybudowanej przez to przedsiębiorstwo na własny rachunek, jako działalność w pełni opodatkowaną podatkiem VAT wykonywaną w celu odsprzedaży?
2. Czy dla udzielenia odpowiedzi na pierwsze pytanie ma znaczenie zakres, w jakim działalność polegająca na sprzedaży, rozpatrywana odrębnie, wiąże się z wykorzystaniem towarów i usług, od których podatek VAT podlega zapłacie?
3. Czy jest zgodne z zasadą neutralności podatku VAT, by przedsiębiorstwo budowlane, które zgodnie z przepisami

zainteresowanego państwa członkowskiego — opartymi na art. 5 ust. 7 i art. 6 ust. 3 szóstej dyrektywy — zobowiązane jest do zapłaty podatku VAT od dostaw wewnętrznych w ramach budowy nieruchomości na własny rachunek w celu ich późniejszej odsprzedaży, miało tylko częściowe prawo do odliczenia podatku VAT związanego z kosztami ogólnymi działalności budowlanej, gdyż późniejsza sprzedaż nieruchomości jest zgodnie z przepisami tego państwa członkowskiego w dziedzinie podatku VAT zwolniona od podatku na zasadzie art. 28 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy w związku z pkt 16 załącznika F do niej?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EGW z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Thessaloniki (Grecja) w dniu 28 kwietnia 2008 r. — Maria Kastrinaki przeciwko Panepistimiako Geniko Nosokomeio Thessalonikis ACHEPA

(Sprawa C-180/08)

(2008/C 171/38)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Efeteio Thessaloniki (Administracyjny sąd apelacyjny w Salonikach, Grecja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Kastrinaki

Strona pozwana: Panepistimiako Geniko Nosokomeio Thessalonikis ACHEPA

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadku gdy obywatel państwa członkowskiego, na podstawie dokumentu, który jest objęty, jako taki, zakresem zastosowania dyrektywy 89/48/EWG, został zatrudniony przez osobę prawną prawa publicznego i wykonuje zawód regulowany, w przyjmującym państwie członkowskim na podstawie prywatnoprawnej umowy o pracę na czas nieokreślony, awansując zarówno w zakresie stopni zaszerogowania jak i wynagrodzenia, w sposób odpowiadający rzeczonemu dokumentowi, czy właściwe władze są następnie uprawnione, w rozumieniu art. 1, 2, 3 oraz 4 rzeczony dyrektywy, interpretowanych w świetle art. 149 i 150 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, do wyłączenia możliwości wykonywania przez tą osobę uprawnień zawodowych z powodu niemożności uznania równoważności akademickiej dokumentu przedstawionego dla celów zaszerogowania i ustalenia wysokości wynagrodzenia odpowiadającego temu